

Den svagaste länken

Ulf Durling

DEN SVAGASTE
LÄNKEN

Av Ulf Durling tidigare
utgivit på MBF Bokförlag:

Aldrig i livet, pocket, 1998

Synnerliga skäl, pocket 2000

Komma till skott, pocket, 2001

Vilddjurets tal, pocket, 2002

Domaredans, pocket, 2003

Gammal ost, storstilad senior-deckare, pocket, 2006

Hemsökelsen, storstilad senior-deckare, pocket, 2007

Vägs ände, pocket, 2007

Aldrig i livet, storstilad senior-deckare, pocket, 2008

COPYRIGHT © 2008
Ulf Durling

All Rights Reserved.

ISBN 978-91-85635-21-4

GRAFISK FORM: Joakim Skyttberg
PRODUKTION: W&W Communicate AB
OMSLAGSBILD: Ingram Publishing
FÖRFATTARBILD: Keg Publishing
TRYCK: Kristianstads Boktryckeri AB, 2008

MBF Bokförlag, Box 141, 161 26 Bromma.
TELEFON: 08-25 64 78. FAX: 08-80 85 95.
www.mbförlag.se

Till

våra senaste barnbarn:

Hjalmars lillebror Svante
och
Emelies lillasyster Frida

och

Medlemmarna i Sällskapet Deckarvännerna

(några nämnda – Bengt Heurlin, Margareta Larsson,
Lis Leander, Cecilia Mandal-Ericson, Bert Starklint,
Helen Stenback, Ove G Svensson och Leif-Rune Strandell
– men ingen glömd),

i vars krets jag en gång på 1970-talet fick uppslaget till
Den svagaste länken.

Kapitel ett

FÖRE MITT GRIFTETAL sjöng vi en av svenska folkets mest älskade psalmer, *Vänligt över jorden glänser*. Jag hade själv föreslagit den. Dess bärande tanke, som konkret kommer till uttryck i sätte versen, är både vacker och upplyftande. För hur kan vår hemvist i universum bättre beskrivas än som en förgård till himmelriket?

Medan jag stod där i min liturgiska klädsel, min röklin, med korväggens storslagna mosaikkomposition och Arne Jones stilerade krusifix som bakgrund, kunde jag inte befria mig från en vag olustkänsla. Den hade ingenting med stundens allvar att göra utan med de tre sist anlända deltagarna. Jag stördes av deras lediga uppträdande, obekymrade uppsyner och viskningar. Emellertid, inga varningsklockor hade ännu börjat klämta så jag försökte ta deras fasoner med jämnmod och övergick till att betrakta resten av begravningsföljet.

Framför mig, på första bänken, satt den avlidnes mor och äldre syster, bakom dem ett litet antal anförvanter. Änkefru Nilsson, en redan tidigare hårt prövad kvinna, föreföll närmast förstelnad. Var hon över huvud taget medveten om vad som pågick? Hon tycktes vara försjunken i ett mörker dit varken några tröstens ord eller ens den minsta ljusstrimma kunde tränga ner.

Vid våra samtal under de gångna veckorna hade jag insett att det enda som kanske kunde ge henne lite lindring i sorgen var en rimlig förklaring till sonens självmord, åtminstone en antydning om vad som drivit honom i döden. Så länge hennes förlust var och förblev ofattbar skulle smärtan och vanmakten bestå.

Alice Nilsson måste ha brottats med tusen frågor, jag hade inte haft några svar.

I en sådan situation gör en själasörjare klokt i att bara tåga, lyssna och hårbärgera. Samtidigt hade jag undrat vad Kjell haft på hjärtat när han sagt sig vilja ta kontakt med mig. Det var ju vad jag hört Alice mumla i en bisats. Men då jag trevat efter ett

förtvyligande hade hon glidit undan, skakat på huvudet och stirrat rakt igenom mig.

Varför hade han ångrat sig och avstått från att ta mig till sin förtrogne?

Hade han vägt mig och funnit att jag inte höll måttet, befarat att jag kunde vara lösmynt eller saknade den kraft som behövdes för att orka avlasta honom hans börda?

Eller hade han blivit övertygad om att hans problem var av psykiatrisk natur? Till vem kunde han i så fall ha vänt sig och till vilken nytta?

Som präst får man ibland följa en familj i flera decennier. Jag hade förrättat brudparet Nilssons vigsel, döpt deras barn och för ett tiotal år sedan sörjt för det kyrkliga ceremonielet efter pappa Kurts frånfälle. Mot den bakgrunden såg jag det, trots att jag gått i pension och lämnat min församling, som en kär plikt att ställa upp när Terese Wilson-Turner, född Nilsson, ringde för att meddela mig Kjells tragiska bortgång och bad mig förrätta hans jordfästning.

Jag kan avslöja att hennes begäran medförde en del olägenheter för mig. Det datum som vikts för ändamålet råkade nämligen infalla under Gunillas och min höstsemester, en sedan länge inbokad och betald utlandsresa. Och till den hade jag tyvärr sett mig nödsakad att lämna återbud. Jag gav plikten företräde framför de privata intressena.

En våg av värme sköljde igenom mig vid blotta påminnelsen om henne.

Det gick säkert fler tåg, hade vi tröstat oss. Flyg, rättare sagt, eftersom målet var badorten Sharm el-Sheikh i Egypten. Jag hade bland annat bespetsat mig på att stå vid Röda Havets strand, som Bibelns Mose och hans israeliter – Exodus, kapitel 14 – för att se om vattnet skulle dela sig även för mig.

Jag ber om ursäkt för min bibliska kommentar. Den är förstås ett skämt, ett opassande och omdömeslöst sådant, nära besläktat med storvulnhet och högmod.

Apropå faraonernas land hade vi turligt nog avbeställningskydd. Inte minst i vår ålder har ju sjukdomar av olika slag en benägenhet att akut och obarmhärtigt omintetgöra de planer man ivrigast drömt om att förverkliga.

Detta var en ovidkommande utvikning. Åter till det som pågick där och då, i Vantörs kyrka denna kulna fredagseftermiddag alldeles i slutet av oktober:

Kantorns bjudande bas, med ett otåligt vibrato i det lägre registret, anförde psalmsången och den välkända melodin lockade många närvarande att stämma in i den. Buren av orgelns toner fyllde den hela helgedomen.

Naturligtvis kan jag texten utantill, J O Wallins lika väl som Britt G. Hallqvists bearbetning. Tredje strofen börjar ”I en värld som synd fördärvat, levde bland oss Frälsaren”. Tidigare stod det ”I en värld där lustar strida, föddes brott och spriddes ve”.

Just den formuleringen, den ursprungliga, skulle jag snart få anledning att påminna mig.

På andra sidan mittgången satt ett tjugotal personer, enskilt och i små spridda grupper. Det var arbetskamrater, grannar, umgängesvänner och andra närstående som fått sina band till Kjell brutna och som var och en på sitt sätt drabbats av övergivenhet och förvirring. För mig utgjorde de än så länge en anonym skara och det ville jag råda bot på. Jag såg fram emot att bekanta mig med dem. Den minnesstund, som oftast arrangeras efter akten, har en viktig social funktion att fylla. Då, om inte dessförinnan, det vill säga omedelbart efter gudstjänsten, får man de flestas roller och positioner preciserade för sig.

Jag lade särskilt märke till en ensam och gravid ung dam, i fjärde raden. Hon höll en näsduk hårt knuten i handen och grät stilla. Hur hade hon varit relaterad till Kjell? Alice hade inte uppgivit att sonen skulle ha haft en fästmö eller flickvän, vare sig någon aktuell eller före detta.

Nåja, resonerade jag, ens romantiska förbindelser måste man ju inte nödvändigtvis informera lilla mamma om.

Men, som sagt, mest uppseendeväckande var de tre herrar som inte utan buller och bång slagit sig ner strax intill entrén.

Vad jag kom att framföra om Kjell, hans tillvaro och hans gärning, byggde i stort sett på uppgifter som Alice undsluppit sig under våra möten. Min talekonst firade väl inga triumfer, det tillstår jag villigt, och åhörarnas uppskattning var av allt att döma måttlig. Ett par äldre damer nickade instämmande emellanåt. De övriga verkade på det hela taget oberörda, några rentav besvärade. Och för all del, påpekanden om Den Allsmäktiges outgrundliga avsikter kan kännas främmande för många, likaså löftet om evig frid efter livets stormar. Det senare var en anspelning på den vånda som torde ha blivit Kjell övermäktig och drivit honom över gränsen.

Jag är svag för förskönande omskrivningar. Det språkbruket är annars legitimt i den situation vi befann oss i och ingen lär ha missuppfattat budskapet. Alla måste ju ha vetat att Kjell en tid varit ur slag och slutligen tagit sig av daga, några av dem måhända också att han – omtöcknad av sömnmedel, enligt det rättsmedicinska utlåtandet – lagt sig på sin säng, skurit sig djupt i ena handleden och förblött.

För att avleda de församlades tankar från det hemska som hänt uppehöll jag mig vid den dödes varma väsen, hans intresse för fotografering och vintersporter och hans ambitiösa yrkesutövande. Efter att ha varit anställd vid en revisionsbyrå, hade han värvats till skatteverkets uppborndsavdelning som utredare.

Sedan jag satt punkt för mitt anförande och vigt Kjell Erik Nilsson till gravens vila i avvaktan på uppståndelsens dag, bjöd jag de sörjande att ta ett sista farväl av honom.

Under ackompanjemang av *Jesus bleibet meine Freude*, en av Bachs mest gudabenådade verk, reste sig så Alice och steg fram, ledsagad av sin dotter. Hon fick hjälp att lägga sin ros på kistlocket bakom den centralt placerade dekorationen – lika anslående som enkel, blå irisar och vita callor – och återvände nästan genast till

sin plats. Hennes motorik var sömngångaraktig, minen utslätad. Terese, upptagen av att stödja sin mor, tedde sig inte påfallande bedrövad.

Efter dem kom de övriga, en eller några få i sänder, lugnt och värdigt.

Man stannade vid bärens fotända, markerade andaktsfullt sin vördnad och tog sig ner i salen igen.

Den havande kvinnan böjde knäna i en diskret nigning och lade ifrån sig något som liknade en orkidé. Hon blundade, rörde läpparna utan att jag kunde uppfatta vad hon sade och avlägsnade sig. Magen putade rejält. Utan tvekan var hon långt gånge.

Hon bar ingen vigselring, noterade jag.

Jag hade gärna ägnat henne ytterligare en eller annan fundering om det inte varit för att ledet glesnade och för de tre orosandarna som avslutade defileringen. Även om de var prydligt klädda och nu uppförde sig formellt korrekt fanns det ett slags återhållen stökighet hos dem. Eller borde jag hellre beskriva dem som oroat vaksamma? Hur som haver berörde de mig illa, jag kan inte förklara varför.

Jag fick för mig att de var sentida yuppies och så beskaffade att de kanske inte drog sig för att ha vare sig mobilen eller freestylespelaren påkopplad under dekorum i Guds hus.

När de anslöt sig till processionen var det som om deras attityder i någon mån förändrades. Det överraskade och glädde mig. Gradvis och i takt med att de kom närmare stramade de upp sig. Steg för steg blev de dessutom alltmer tydligt nervösa. En rodnade, en fick ticsartade ryckningar i ansiktet. Mest anmärkningsvärt var dock att samtliga, utan undantag, lyckades med konststycket att både snegla förstulet på mig och nogsamt undvika att se mig stadigt i ögonen. Till och med den som synbarligen var gruppens ledare, en omsorgsfullt orakad bjässe med backslickfrisyr och – tro mig eller ej – kråsnål i den svarta slipsen, gjorde överraskande nog ett så markant avkall på sin initiala stöddighet att han passerade mig med en nästan underdånig framtoning.

Kortvarigt paraderade de för Kjell och troppade sedan av.

Utseendemässigt var de lika varandra. Det som främst skiljde dem åt var storleken – large, medium och small. Därtill kom enskilda karaktäristika som till exempel att en av dem, minstingen, kompenserade hårlösheten på sin skalade hjässa med ett litet mefistofeliskt skägg. Just denne tycktes förresten vara aningen generad på sina kamraters vägnar. Liksom för att släta över den oroliga knutenhet de förmedlade gav han i förbifarten Alice ett vemodigt leende och bugade sig mot henne. Det hedrade honom.

De skyndade undan så snabbt de anständigtvis kunde.

Men det var inte deras brådska och osäkerhet som jag främst reagerade på. Många blir ju lite skärrade i högtidliga sammanhang, eller hur?

Nej, det var något annat, något som plötsligt klarnade för mig.

Deras beteende hade med mig att göra.

De var rädda för mig och förlägna. Vilken vittnespsykolog som helst skulle kunnat intyga att de allihop bar på ett mycket dåligt samvete.

Varför? Vad i allsin dar hade de ställt till med? En oförlåtighet som Kjell fått sona?

På stående fot beslöt jag mig för att snarast ta kontakt med dem. Jag skulle sondera terrängen och öppna en dialog.

Tyvärr hade de försvunnit när jag äntligen fick möjlighet att se mig omkring efter dem. Efter postludiet såg jag varken skymten av treklövern eller den blivande spädbarnsmamman från ingången vid Önskehemsgatan och inte heller utanför det uppslagna kopparporten som vetter mot Högdalens torg. I församlingssalen, vid kaffet och tårtbiten, lyste de likaså med sin frånvaro.

Vart hade de tagit vägen? Till olika gömställen respektive en förlossningsklinik?

Vid det laget hade solen brutit fram genom molnen och med den ett välsignat ljusflöde. Det gav en bländande glans åt den förgyllda aluminiumtuppen på klocktornet och kunde lätt tolkas som

en generös skänk från ovan, som om Vår Herre inte bara velat ge oss en stråle utan en hel flod av himmelskt hopp.

Under den följande halvtimmen satt jag mestadels tyst vid Alices sida, lät pekfinger toppen rulla brödsmulor på bordsduken och tittade ut genom fönstret.

Ett flyttfågelsträck, lindar med blad som skiftade i sprakande eldrött, orange och gult och löv som singlar mot marken i det svaga vinddraget.

Det kunde ha varit en tavla inom glas och ram jag studerade, en målning som talade till oss på ett lätt avläsbart bildspråk och som illustrerade två av livets ofrånkomliga realiteter.

Uppbrott och förgängelse, kunde man ha betitlat den.

Banne mig om jag inte ska gå till botten med vad som hänt Kjell, tänkte jag.

Än i denna dag är jag osäker på vad som egentligen, innerst inne, drev mig att söka sanningen om Kjell och hans olycksöde.

Var jag i första hand nyfiken på vad han enligt sin mor velat anförtro mig innan han av någon anledning ångrade sig och avstod från att ta kontakt?

Hade jag faktiskt blivit så störd av ungherrarnas beteende i kyrkan att jag hoppades hitta en eller annan gemensam blotta hos dem och sedan ställa dem mot väggen och ge igen? Det var i så fall lumpet av mig, lågsinnat.

Var det i själva verket gåtan, Kjells obegripliga död, som lockade mig? Jag är ju lite svag för olösta mysterier – eller känner mig rättare sagt besvårad så länge jag tvingas sväva i olika slags ovissheter.

Eller var jag helt enkelt uttråkad av sysslolöshet och i behov av något meningsfullt att ägna mig åt?

De många tänkbara förklaringarena till mitt engagemang för Kjell förvirrade mig. Och det bidrog till att stärka mig i mina föresatser. Jag skulle till varje pris utreda saken, vad det än kostade mig. Men vilken av bevekelsegrunderna var det som gällde – alla, ingen av dem?

Kapitel två

INTE FÖR EN SEKUND har jag övervägt att flytta från Kungsholmen. Här finns allt jag behöver. Man skulle ledigt kunna leva och dö i stadsdelen och aldrig sätta sin fot utanför den. Enda kruxet är att vi inte har någon lokal begravningsplats i mer traditionell bemärkelse, bara tre askundar på kyrkogården. Den som i likhet med mig lockas att förverkliga det tankeexperiment jag skisserar men en dag förväntas ligga i familjens vilorum under en pampig sten på Haga Norra, får med andra ord avstå från sin fantasi, att konsekvent och för evigt manifesteras sin trofasthet mot den trakt där hon eller han först såg dagens ljus.

Det betyder inte att jag för egen del övervägt att genomföra en så bisarr plan. Då vore jag väl antingen galen eller fanatisk, ungefär som vissa religiösa extremister. För vid hur sunda vätskor är eremiten, som väljer att tillbringa sitt liv i en grotta, eller pelarhelgonet på sin piedestal?

Varmed jag för den skull inte menar mig vara fullt normal. Vem är det? Ingen, allra minst jag. Men arten och graden av vars och ens avvikelser från rådande normer är experternas sak att definiera. Det klarar man inte själv. På den punkten är vi alla blinda som mullvadar.

Man får irra omkring och famla sig fram.

Vad jag vill komma fram till är att det även i ett trångt revir, geografiskt och andligt, mycket väl går att fullgöra sina förpliktelser visavi medmänniskorna. Detta är nämligen vår bestämmelse, att på bästa sätt tjäna varandra. Vår nästa, som vi teologer säger.

En del yrken har tidigare betecknats som ”kall” – prästens och sjuksköterskans. Men det antyder en av Gud given särställning som är otidsenlig och nog kan man brinna för ett uppgift utan att känna sig direkt utvald? Hur engagerade är inte dataföretagens systemoperatörer och valthornisterna i Sveriges Radios symfoniorkester för sina respektive sysslor?

Det finns många sätt att dra sig fram. Jag respekterar både dem som sliter för brödfödan och dem som ställts utanför arbetsmarknaden eller av olika skäl vill men saknar förmåga att utöva sina yrken och fullgöra ett dagsverke.

Men att sko sig på andras bekostnad anser jag vara föraktligt och det är faktiskt ingen okristlig inställning, tro mig.

Jag syftar inte på samhällets olycksbarn. Många av dem är svårt socialt handikappade. De har givit upp. För dem står i allmänhet bara genvägar och nödlösningar till buds.

Omfattar min förståelse också de genuina rötäggen, de odågor som trots gynnsammast möjliga förutsättningar lika fullt ställer till det för sig? Ja, faktiskt. Jag betvivlar att någon öder sitt startkapital på pin kiv. Den som trotsar Mästarens maning att väl förvalta sitt pund ser jag som offer för en felslagen – inte sällan utebliven – uppfostran. Föräldrar och andra vårdnadshavare har brustit som goda föredömen och dygdemöster.

Nej, det är skalbolagsmiljonärerna och wealthbuilding-proffsen jag vänder mig emot, bonusdirektörerna och fallskärmsjägarna. Blotta tanken på deras girighet upprör mig.

Eller är jag – med den knappa pension jag uppbär och min snåla komministerlön i åminnelse – innerst inne jalu på dem? Om det förhåller sig så har jag på kort tid gjort mig skyldig till två dödssynder, hybris och avundsjuka.

Hösten är min favorit bland de fyra årstiderna. Då tar jag min kvällsrunda i ett allt tätare mörker, innan tröttheten blir mig övermäktig och sänggåendet oundvikligt. När skuggorna djupnar är det lättare än annars att hålla dem jag möter under uppsikt för att om så erfordras snabbt kunna byta färdriktning.

Min egentligen ganska onödiga vaksamhet har utvecklats till en vana som jag ogärna bryter.

Uppriktigt sagt är jag oförmögen att rucka på den.

I det avseendet, liksom i flera andra, lutar jag mig helt enkelt

mot rutinens trygghet. Tillvaron ska vara inrutad. Jag är inte den som fungerar hipp som happ.

Även morgonpasset har sina fördelar. Att stiga upp tidigt utgör inget problem för mig. Många äldre vaknar, liksom jag själv, i svinottan. De enda övriga som så dags letar sig utomhus är mer eller mindre yrvakna hundrastare och motionsfixerade ungdomar.

Det fågnar mig förresten att kasta ett getöga eller två på de flickor som joggar förbi mig. Jag beundrar deras smidiga rörelser och vältränade kroppar. Varför skulle just jag och mina ämbetsbröder vara likgiltiga för det så kallade täcka könet?

Varje promenad varar ungefär fem kvart. Vid dålig väderlek ökar jag takten och kan på så sätt vinna några minuter. Snöhinder och motvind försenar mig i motsvarande grad.

Östra Kungsholmsvarvet, kallar jag min spatsertur. En förlängning av den klarar jag inte, orken skulle svika mig. Detta är extra beklagligt eftersom jag därmed går miste om mången härlig naturupplevelse, i synnerhet bortåt Karlberg.

Den väg jag valt ger mig inte heller tillfälle att passera Bertils före detta adress. Sedan vi träffats vid en välgörenhetskonsert till stöd för Biafras nödlidande befolkning kom vi att umgås sporadiskt under ett antal år, detta trots att vi egentligen saknade gemensamma intressen. Jag spelade inte schack, han var obenägen att diskutera andliga spörsmål eller livsåskådningsfrågor – vilket jag för övrigt själv inte var och är särskilt angelägen om, inte utanför tjänsten. Varför vågade han inte släppa mig in på livet? Vad befarade han mest, att jag skulle vända honom ryggen om han öppet tillstod sin ateistiska övertygelse eller att jag skulle inleda en biståndsaktion till förmån för hans själs frälsning?

Bertil hade en gång skickats till huvudstaden för att bli ingenjör men bodde kvar där föräldrarna placerat honom, hos en uråldrig kvinnlig släkting på Igeldammsgatan, långt efter det att han avbrutit sina studier vid STI, Stockholms Tekniska Institut. Bostadsarrangemanget hade aldrig syftat till någon moralbevak-

ning, brukade han försäkra mig. Hans hyrestant var nämligen, som han skämtsamt påpekade, allt annat än lätt på foten.

På sjuttioalet flyttade han hux flux till Köping, av alla ställen. Dumsnuten hade läst en kontaktannons och på vinst och förlust givit sig av till en som hette Eivor. Hos mig lämnade han efter sig en egendomlig blandning av övergivenhet och lättnad.

Förlåt utvikningen, den är ju helt ovidkommande.

Jag startar mina dagliga vandringar vid Bolinders plan, går cirka femhundra meter utmed Klara sjö och Barnhusviken och sicksackar sedan diagonalt över ön till Rålambshovsparken. I dess östra ände unnar jag mig en hastig paus och ägnar ibland en medlidsamhetens tanke åt de mentalpatienter, inklusive en av mina fastrar, som förr satt inspärrade på Konradsberg. Från min vilopost ser jag inte ”Dårarnas slott”, som numera inrymmer Lärrarhögskolan. Det ligger för långt bort, skymt av tät lummighet och korsande trafikleder.

Vid återtåget töjer jag lite på stegen för att hämta in den förlorade tiden. Jag följer Strandpromenaden till Stadshuset och Serafimerlasarettet och utanför sjukhuset tar jag Hantverkargatan västerut. Efter kvarteret Tunnbindaren bär det av i Kaplansbackens mattsamma motlut. Jag bor nära krönet, i nummer 6.

Särskilt under strövtågets andra etapp, med dess vidunderliga utsikt över Riddarfjärden, njuter jag i fulla drag. Pilarna böjer sig mot vattnet, som för att dricka av det. Södermalm skyldrar mot horisonten, med tätbebyggelse och skogklädda berg och Högalids tvillingtorn som två spjutspetsar mot himlen. Och bakom mig reser sig Västerbrons båda mäktiga spann.

Fylld av tacksamhet över den fågning som endast en högre makt kunnat skänka sin skapelse, skyndar jag mig in genom min port och andas ut. Dagen, den nyss påbörjade eller strax tillämdalupna, är räddad.

En och annan mötande känner jag eller är avlägset bekant med. Man hälsar, man kanske stannar och växlar ett par ord. Men gudskelov, ännu efter femtio år har ingen hejdat sig vid

åsynen av mig och ådagalagt den häpna förfäran som... eller, om hon eller han haft någon i sällskap, buffat sin följeslagare i sidan och viskande givit spridning åt det rykte som så länge och envist jagat mig. Det är jag djupt tacksam över.

Efter lyckligt och väl genomfört gatlopp tar jag itu med förestående uppgifter eller ber min aftonbön och kryper till kojs.

Låt mig återkomma till min avsky för dem som dyrkar Mammon och dansar kring guldkalven.

”Det finns händer som tar men ger intet igen”.

Somliga roffare och skattesmitare döljer sig bakom masker. Utåt visar de inte sina rätta jag. De kan gå under falsk flagg i egenskap av samhällsbärare i betydelsefulla positioner eller utge sig för vara religiösa och skylta med fariseisk rättfärdighet.

Närhelst rikedom skiner mig i ögonen anar jag oråd. Hur har den förvärvats?

Men återigen – vem är jag att kasta sten?

Min hittills skapliga ekonomi är inte resultatet av egna mödor utan av föregående generationers. Det mesta jag äger är arvegods, det som blev kvar efter mina föräldrar och efter farfars förluster vid Kreugerkraschen, och på sistone har jag fått det en smula knapert. För att hålla mig flytande får jag emellanåt göra mig av med en antikvit eller en tavla. En gång gällde det en byrå i empirestil, en annan ett stilleben som – om än med tvekan, enligt äkthetsintyget – tillskrivits Frans Snyders. Jag anlitar Stockholms Auktionsverk och finner ett perverst nöje i att närvara när mina dyrgripar går under klubban.

Konsekvensen av utförsäljningen återspeglas i min femrums-vånings skick. Salongen och matsalen är glest möblerade, ekparketten kal efter avyttrade orientmattor och väggarna med några få undantag oprydda. Senast skildes jag från en Marcus Larson som vandrat i slakten sedan slutet av 1800-talet, *Norskt fjordlandskap*. Man påminns om den av en stor blek rektangel på sidentapeten.

Det är en skönhetsfläck. Man kan, om så behagas, utan svårighet ge den en symbolisk tolkning.